

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra E Bindstouw (DK) (paralleltekst med Rigsmålgengivelse)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 265. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515387172448.pdf> (tilgået 15. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

«Hvem der er kendt i Graa og deromkring,» sagde han, »ved vel ogsaa, at der er noget, de kalder Svend Graas Kapel - for her har været en Smule Kirke engang, ligesom der østen for Ungstrup. Men det er endelig saa længe siden, at min Oldefaders Oldefader havde ikke set noget til den her Kirke. Sten er der endnu nogle af; hvem der gider gaaet efter det, kan snart finde Stedet paa Graaskovs Mark, lidt nord for Have Sø. Dengang det skete, som jeg nu skal fortælle, se da var der tre Konger i vort Land - og det var de to for mange, kan jeg tro, for en kunde ellers have været nok: tre Konger i et Land maa være ligesaa godt som tre Koner i et Hus, for hvordan skulde de forliges? Nuda, den ene af de Konger hed Svend. Han slog den anden af de to andre ihjel ved et Gæstebud, hvor det nu var, og han vilde gøre ligesaa ved den tredie. Men han undslap og sankede en grumme Hob Krigsfolk sammen og overvandt Svend i et stort Slag, de holdt derinde paa Graahede. Svend han tabte baade Slaget og Livet, som jeg nu skal fortælle. Den Dag før Slaget skulde staa, saa stod Kongen udenfor sit Telt, og saa bød det sig hverken værre eller bedre, end at en Bondekone kom gaaende forbi, og hun var en skammelig knøv Kvinde. Kongen fik Lyst til hende og lod hende trække ind i Teltet og laa ogsaa hos hende, men haardt imod hendes Villie. Der kunde været mange Koner, der ikke havde taget sig saadant Kællingen nær saa nær; men denne her var striks i det. Saasart hun var sluppen ud igen, rendte hun hjem og græd saameget bitterlig og fortalte sin Mand 266 allissom de wa gawn te. Saa bløw han ilwornn, aa saah: »Da skal A indda sie om A ka bethaahl den Skitting aa en Konng de hæh Støk Arbed.« Dæhmæ tow han en Yws, aa stak bag nier ve hans Nakh, mæl hans Innetrøjj aa hans Ullenskjøt, aa gik ued. Men e Slaw war begynt, aa de uet ett lænng, fa Swenhs Folk bløw splet ad aa faadrøwwen. Han maat jow aasse sjæl remm, aa kam faahren aaljenn po hans Hæjst dæh faabi, hwor e Buen stod aa soe po e Slaw. Men saa støwted hans Hæjst. Finneren war ætte ham et Stød tebaahg. Han rowwer te e Mand: »Hæel mæ! Hæel mæ! om Do veed et Stej.« »A ska hæhl Dæ søen« saa e Buen, »te di Uvenner ett ska finn Dæ løwwen.« Mæ de samm hog han e Konng møt i hans Pann mæ e Yws, te han fil stjendøe øwwerenn.